

Leren doe je niet alleen uit schoolboeken, maar ook in de praktijk. Hoeveel dagelijkse dingen hebben we wel niet geleerd, door simpelweg te zien hoe onze ouders of andere volwassenen om ons heen handelden in de winkel, het verkeer, op straat, etc.?

Schoolboeken komen in Uganda weinig aan bod. Op de school waar ik werk, heeft alleen de docent een exemplaar. Maar ook het leren in het dagelijks leven gebeurt betrekkelijk weinig. Bijna al onze kinderen zitten op het internaat. Door het hek heen zien ze de wereld buiten de school, maar zelf komen ze daar maar zelden. Op zondag gaan ze naar de kerk, maar dat is letterlijk naast de school, dus ook dat geeft weinig praktijklessen. Het komt dan vooral aan op de vakanties, als de kinderen naar hun familie gaan. Hopelijk worden ze dan veel betrokken bij het dagelijks leven en leren ze veel uit hun omgeving.

Toen ik de afgelopen maanden in Nederland was, heb ik een aantal keer – informeel – gesproken met mensen die bij het onderwijs betrokken waren of zijn. En elke keer leerde ik weer: het is zo belangrijk om kinderen op verschillende manieren leerervaringen te laten opdoen. Leer je ze nieuwe woordjes aan, laat ze dan naast schrijven ook vingerspellen, de woorden vormen met houten letters, etc. Leer je ze begrippen, laat het ze ook zien. En ook: ga er op uit en doe ervaring op in de praktijk. Koppel de praktijk aan het te leren begrip en het zal veel beter blijven hangen.

En dus ben ik op hele kleine schaal iets gestart dat ik eigenlijk al langer wilde. Met twee kinderen tegelijk (of vier als we met twee volwassenen zijn) wandelen we naar de nabijgelegen supermarkt. Dit is een van de grote supermarkten van de stad. Een hele verdieping met echte supermarktartikelen, en daarnaast nog een laag met warenhuis spullen. De kinderen kijken hun ogen uit. Ze vertellen me wat ze mooi vinden en wat niet. Ze vertellen me waar bepaalde dingen voor gebruikt worden (bv. de wc-borstel). En ze vragen wat iets is als ze het niet kennen. Ze leren dat we niet zomaar van alles kunnen kopen. Dat we kijken met onze ogen en niet met onze handen. En dan aan het eind: een ijsje als gezellige afsluiting.

Voor de kinderen is het een uitje. Er zijn nu pas zes kinderen mee geweest; de anderen staan te trappelen om ook te mogen. Voor mij als docent is het een heerlijk moment om hen op een heel andere manier te laten leren. En hen een beetje extra een-op-een aandacht te kunnen geven, want ook dat hebben ze hard nodig. Na zo'n uitstapje lopen we, hand-in-hand, voldaan weer terug naar school. Wat een mooie belevenis, voor ons allemaal.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 37 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl